

Notat den 7. april

‘Altså på mandag klokken ét på kunstudstillingen’. Meget vel, jeg skal have den ære at indfinde mig klokken et kvarter i ét.

Et lille stævnemøde.

I lørdags tog jeg endelig den sag overtværs, altså gjorde en ende på sagen og besluttede at aflægge min forrejtste ven Adolph Bruun et besøg. Til den ende begiver jeg mig omtrent klokken syv aften, hen på Vestergade, hvor man havde fortalt mig, at han boede. Han var imidlertid ikke til at finde, end ikke på tredje etage, hvor jeg ganske forpustet var nået op. Idet jeg vil gå ned ad trappen, bliver mit øre berørt af en melodisk, kvindelig stemme, der halv højt siger:

‘Altså på mandag klokken ét på udstillingen, på den tid er de andre ude, men du ved, jeg tør aldrig se dig derhjemme’.

Indbydelsen gjaldt ikke mig, men et ungt menneske, der: en, to, tre var ude af døren så hurtigt, at end ikke mit øje, end mindre mine ben kunne nå ham. Hvorfor har man dog ikke gaslys på trapperne, så havde jeg dog måske fået at se, om det var umagen værd at være så punktlig. Dog, havde der været gaslys, havde jeg måske intet fået at høre. Det bestående er dog det fornuftige, jeg er og bliver optimist.

Hvem er det nu? På udstillingen vrimler det jo med piger, for at bruge Donna Annas ord fra Mozarts opera Don Juan. Klokken er præcis et kvarter i ét. Min skønne ubekendte! Gid Deres tilkommende i alle måder må være ligeså punktlig som jeg, eller ønsker De måske snarere, at han aldrig må komme et kvarter for tidlig, som De vil, jeg er på alle måder til tjeneste.

‘Fortryllende troldkvinde, fe eller heks, lad din tåge forsvinde’, åbenbar dig, du er formodentlig allerede tilstede, men usynlig for mig, forråd dig, for ellers tør jeg vel ikke vente en åbenbarelse. Skulle der måske være flere her oppe i samme ærende som hun? Vel muligt. Hvem kender menneskets veje, selv når han går på udstillingen.

Der kommer en ung pige i det forreste værelse, ilende, hurtigere end den onde samvittighed efter synderen. Hun glemmer at aflevere sin billet, den røde mand standser hende. Ih gud bevares! Hvad hun har for et hastværk! Det må være hende. Hvorfor denne utidige heftighed, klokken er endnu ikke ét, husk dog på, at De skal møde den elskede; er det ved en sådan lejlighed ganske ligegyldigt, hvorledes man ser ud, eller er det i den forstand det hedder, at man skal sætte det bedste ben frem. Når sådant et ungt, uskyldigt blod skal til et møde, så griber hun sagen an, som en rasende.

Hun er ganske befippet. Jeg derimod sidder her, i al magelighed, på min stol og betragter et dejligt maleri af en landlig egn ... Det er et fandens pigebarn, hun stormer gennem alle værelser. De må dog se at skjule Deres begærlighed lidt, husk på, hvad der bliver sagt til frøken Lisbeth i Holbergs *Erasmus Montanus*: Sømmer det sig for en ung pige at være så begærlig efter at komme sammen. Nu det forstår sig, deres sammenkomst er én af de uskyldige.

Et stævnemøde anses i almindelighed af de elskende for at være det skønneste øjeblik. Jeg erindrer selv endnu så tydeligt, som var det i går, den første gang jeg ilede til det aftalte sted, med et hjerte ligeså rigt som ukendt med glæden, der ventede mig, den første gang jeg slog tre slag med hånden, den første gang et vindue blev åbnet, den første gang en lille hængelåge blev lukket op med en usynlig hånd af en pige, der skjulte sig derved, at hun lukkede den op, den første gang jeg skjulte en pige under min kappe i den lyse sommernat. Dog, der blander der sig megen illusion i denne dom.

Den rolige tredjemand finder ikke altid, at de elskende er skønnest i dette moment. Jeg har været vidne til stævnemøder, hvor, uagtet pigen var yndig og manden skøn, totalindtrykket næsten var modbydeligt, og mødet selv langt fra at være skønt, uagtet det vistnok er forekommet de elskende sådan. Når man bliver mere erfaren, vinder man på en måde; for vel taber man den utålmodige længsels søde uro, men man vinder holdning til at gøre øjeblikket virkelig skønt.

Jeg kan ærgre mig, når jeg ser et mandfolk ved en sådan lejlighed så forvirret, at han af bar kærlighed får et delirium tremens, opfatter omgivelserne på en forvrænget måde. Hvad forstår dog bønder sig på agurkesalat. I stedet for at have besindighed nok til at nyde hendes uro, at lade den opflamme hendes skønhed og gennemgløde den, tilvejebringer han kun en uskøn forvirring, og dog vender han glad hjem, og bilder sig ind, at det var noget herligt.

Men hvor satan bliver mennesket af, klokken går allerede til to. Ja, det er et fortræffeligt folkefærd, disse kærester. Sådan en slyngel lader en ung pige vente på sig. Nej da er jeg et ganske anderledes pålideligt menneske! Det bliver vel bedst at tiltale hende, når hun nu for femte gang passerer forbi mig.

‘Tilgiv min dristighed, skønne frøken, De søger vist deres familie heroppe, De er flere gange gået hurtigt forbi mig, og idet mig øje fulgte Dem, har jeg bemærket, at De stedse er standset i det næstsidste værelse, måske er De uvidende om, at der er endnu et værelse indenfor, muligvis træffer De dem der, De søger’.

Hun nejer for mig; det klæder hende godt. Lejligheden er gunstig, det glæder mig, at mennesket, den unge mand, ikke kommer, man fisker altid bedst i rørte vande; når en ung pige er i sindsbevægelse, kan man med held vove meget, som ellers vil mislykkes.

Jeg har bukket for hende så høfligt og fremmed som muligt, jeg sidder atter på min stol, ser på mit landskabsmaleri og holder øje med hende. Straks at følge efter var for meget vovet, det kunne synes at jeg var påtrængende, og så er hun straks på sin post. Nu er hun i den antagelse, at jeg tiltalte hende af deltagelse, og jeg er vel anskreven.

Der er ikke en sjæl i det inderste værelse, det ved jeg godt. Ensomhed vil virke gavnligt på hende; så længe hun ser mange mennesker omkring sig, er hun urolig, når hun er ene, bliver hun vel stille. Ganske rigtigt, hun bliver derinde. Om lidt kommer jeg *en passant*, tilfældigt til; jeg har ret til en replik, et par ord endnu, hun skylder mig jo så godt som en hilsen.

Hun har sat sig ned. Stakkels pige, hun ser så vemodig ud; hun har grædt, tror jeg, eller i det mindste haft tårer i øjet. Det er oprørende – at volde en sådan pige tårer. Men vær rolig, du skal blive hævnnet, jeg skal hævne dig, han skal få at vide, hvad det er at vente.

Hvor er hun skøn, nu da de forskellige kastevinde have lagt sig, og hun hviler i en stemning. Hendes væsen er vemod og smertens harmoni. Hun er virkelig indtagende. Hun sidder der i rejsetøjet, med overtøj på, og dog var det jo ikke hende, der skulle rejse, hun tog det på for at vandre ud efter glæden, nu er det en betegnelse af hendes smerte, for hun er som den, glæden rejser fra. Hun ser ud, som tog hun for evigt afsked med den elskede. Lad ham fare, lad ham rejse!

Situationen er gunstig, øjeblikket vinker. Nu gælder det om, at udtrykke mig således, at det ser ud, som var jeg i den formening, at hun søgte sin familie eller et selskab heroppe, og dog tillige sagt så varmt, at hvert ord er betegnende for hendes følelser, så får jeg lejlighed til at snige mig ind i hendes tanker.

Så gid fanden havde den slyngel, kommer der ikke et menneske anstigende, der uden al tvivl er ham. Nej, se den klodrian, den klodsede person, nu da jeg lige har fået situationen, som jeg ønskede den. Ja, ja, lidt bringer man vel ud deraf. Jeg må tangere, må berøre deres forhold, få mig anbragt med i situationen. Når hun får mig at se, kommer hun uvilkårligt til at smile over mig, som troede, at hun søgte hendes familie heroppe, medens hun søgte noget ganske andet. Dette smil gør mig til hendes medvider, det er altid noget.

Tusind tak mit barn, dette smil er mig meget mere værd end du tror, det er begyndelsen, og begyndelsen er altid det sværeste. Nu er vi bekendte, vort bekendtskab er grundet på en pikant situation, for mig er det indtil videre nok. Mere end én time til, bliver De vel næppe heroppe, om to timer ved jeg hvem De er, hvorfor tror de ellers at politiet holder mandtalslister, optæller personer i deres område.